

Co přijde po smrti?

„Co přijde po smrti?“ To je rozhodující otázka života. Lidé v této otázce zastupují tři základní názory. Ti první říkají: „Smrtí vše končí.“ - Jiní mluví: „Rodíme se vždy nanovo v jiném těle.“ - Ti třetí vyznávají: „Budeme vzkříšeni z mrtvých!“

MNOZÍ ŘÍKAJÍ, ŽE SMRTÍ VŠE KONČÍ

Mnoho lidí tvrdí: „Smrtí končí vše.“ Je to odpověď lidí, kteří „věří jen v to, co vidí.“

„Co je člověk? Jen hromada bahna. Na hřbitově to vidíme, co z nás zůstane.“ - Tak mi to řekl jeden známý po pohřbu - jistě ne bez hluboké hořkosti. „Co pak znamenají všechny naše práce a starosti? Všechno přece sežerou červy. Život nemá smysl.“

I Bible plně realisticky zná tento postoj. V 1.Kor. 15,32 je zemsky smýšlející člověk popsán následující výpovědí: „*Pak jezme i pijme, neboť zítra zemřeme.*“ Ano, když po smrti už nic nepříjde, pak je třeba co se jen dá z tohoto pozemského života využít. Pak platí heslo: „Využít za každou cenu vše, protože ten život je tak krátký.“ Pak mnozí jednájí podle zásady: „Po mně potopa!“ a uspokojují své žádosti bez ohledů na následky.

„Jezme i pijme, neboť zítra zemřeme.“ - tento názor vede ke vzniku materialistické konzumní společnosti, ve které každý myslí jen na to, aby sám nepřišel zkrátka. Bratrská láska k bližním a ohled na druhé existují nanejvýš jen kvůli strachu před policejním trestem. Jinak už tady není nikdo, před kterým jednou budeme muset vydat počet: Bůh v materialistickém myšlení neexistuje. Jeho soud byl vykázán do říše pohádek. Existují jenom lidé, kteří ve věčném koloběhu svých požadavků pečují jen o sebe sama. Následky takového myšlení, které je v naší společnosti velmi rozšířené, jsou na bílém dni. Takové myšlení nezná zodpovědnost, naději ani smysl života.

Nezná žádnou zodpovědnost, poněvadž vzniklo vlastně proto, aby uteklo před zodpovědností vůči Bohu i plně se odevzdalo zemským žádostem. Je to však hra s ohněm, jelikož pravděpodobnost, že Bůh existuje i jednou staneme před jeho soudem, platí i pro ateisty vždy znovu v poměru 50:50. Kdo vylučuje Boha proto, aby ukonejšil vlastní Ego, může jednou zažít špatné probuzení.

Toto myšlení nezná také žádnou naději. Když smrtí vše končí, není budoucnosti, na kterou se můžeme těšit. Proto krátkodobé ukojení žádosti se velmi rychle promění v pochybnost a depresi: „Teď žiji i ještě mi

chutná, ale zítra bude vše pryč. Budoucnost je tmavá. Smrt je krokem do prázdnoty.“

Proto také toto myšlení nezná žádný smysl života. „Když těch pár let na této planetě je vše a tak najednou rychle je vše pryč, proč bych se měl vlastně o tolik věcí vůbec snažit? Dějiny lidstva přece půjdou dál i beze mne. Stejně brzy na mne zapomenou.“ Může člověk vůbec takto žít a být šťasten? Já myslím, že ne! A proto zkusme zvážit další odpovědi na otázku: „Co přijde po smrti?“

DALŠÍ LIDÉ MÍNÍ: „BUDEME ŽÍT STÁLE NANOVO V JINÉM TĚLE“

Tak zní odpověď náboženství Dálného Východu (hinduismus a buddhismus), stejně jak i esotericko-okultních proudů vznikajících na západě, jako například theosofie, antropozofie a New Age. I když mezi jednotlivými systémy existují jisté odchylky, základní myšlenka je zde stejná: Člověk umírá, ale duchovní, neviditelná část žije dál a někde jednou zase je oblečena do nového pozemského těla.

Hinduismus říká dokonce, že se člověk může opět ztělesnit i jako zvíře. Západní systémy ovlivněné tímto myšlením odmítají tento názor. Pro ně přichází člověk v budoucnosti na svět opět jako člověk, jen buď v lepší nebo horší výchozí situaci, podle toho, do které „karma“ se už dopracoval.

Karma znamená osudové právo, něco jako součet dobrých i zlých skutků, který je na konci života vzájemně spočítán a - podle toho, na kterou stranu převažují pomyslné váhy těchto skutků - určuje následující život. Tak například při převaze dobrých skutků budou v budoucím životě princem nebo úspěšným obchodníkem, zatímco množství zlých činů mi v budoucím životě vynese úlohu žebráka nebo postiženého dítěte. Tato představa o znovuztělesnění („reinkarnace“) teda počítá s životem po smrti. Zdánlivě dává lidem naději, že tento život má pokračování. A přece táto naděje není zářivá a plná radosti, nýbrž přitlačující a odstrašující. Staví totiž stále otázku: Postačí mé skutky k tomu, abych se povznesl vzhůru - nebo mne poníží k ještě nešťastnější existenci? A jak dlouho ještě se bude opakovat tento „koloběh znovuztělesnění“? Kdy konečně přijde stav klidu?

Takové myšlenky ovládají lidi, kteří věří ve znovuztělesnění. Žádný zázrak, že je ono v okruhu náboženství Dalekého Východu chápáno jako prokletí, z kterého se lidé snaží vymanit pomocí dobrých skutků. Teprve západní myslitelé nové doby jako např. G. E. Lessing nebo Rudolf Steiner se pokusili najít pozitivní význam (například znovuztělesnění jako „možnost vždy znovu se přiučit“. Tyto výklady však působí příliš uměle, poněvadž co například pomůže „přiučení se“, když v další existenci si

nemůžeme vzpomenout na to, co jsme se naučili?). U reinkarnace se totiž jedná od počátku o pesimistické učení, což se nedá zakrýt při všech možných výkladech. Příkladem je někdejší antroposofka Christiane Gratenau. Ve své knize „Od Rudolfa Steinera k Ježíši Kristu“ vypráví, proč se odvrátila od reinkarnace - rovněž v její antroposofické podobě:

„Stále víc a citelněji jsem poznávala, jak velká byla vina, která již byla teď na mně vložena. Kolik viny z tohoto života bych musela nést v tom následujícím! Mohla bych vůbec mít nějakou naději na ukončení mé inkarnace (ztělesnění)? ... Totiž v tomto životě bych nenesla jenom vinu toho předcházejícího života, ale v každém dalším životě se k tomu přidává další viny. Tak bych jistě musela stále nanovo přicházet na svět bez naděje stát se jednou dokonalou i smět zůstat v duchovním světě. Jaký strašný výhled!“

Z těchto slov jasně vidíme celou beznadějnost a nesmyslnost člověka, který by chtěl sám sebe vykoupit a proto musí podlehnout strachu. Jak realisticky to zjevuje Boží slovo! V 1.Mojž. 8,21 čteme: „*Každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý*“. A v Řím. 3,10-12 je napsáno: „*Nikdo není spravedlivý, není ani jeden*“. Vykoupení sebe sama skrze reinkarnaci a karmu je iluzí! Člověk takto nikdy nedosáhne cíle. Padne do pochybností. Toto myšlení totiž - stejně jako tvrzení, že smrtí vše končí - nezprostředkuje pravou naději a nedává žádný smysl. Proto také takové myšlení nezná žádnou zodpovědnost. Utrpení jednotlivce je způsobeno karmou z předcházejících ztělesnění. Proto podle tohoto učení každý si je sám vinen např. za to, že je žebrákem nebo má malomocenství. Neuvěřitelná bída na ulicích Indie mluví víc o následcích učení o reinkarnaci a karmě, než všechny teologické diskuse! Proto také toto učení nemůže dát uspokojující odpověď na otázku „Co přijde po smrti?“

BIBLE ŘÍKÁ: „BUDEME VZKŘÍŠENÍ ZMRTVÝCH“

To je třetí odpověď - odpověď Bible a křesťanské víry. Zmrtvýchvstání je něco jiného než znovuztělesnění. Podle křesťanské naděje vzkříšený člověk totiž nejprve po smrti žije dál v neviditelné podobě. Pak ale nebude znovuztělesněn do tělesného, pomíjitelného těla zde na této zemi, nýbrž vzkříšen v duchovním, nepomíjitelném těle v Božím světě (1.Kor. 15). Tak nemusí již znovu a znovu přicházet na zemi s pochybnostmi těžce pracovat, ale stojí po svém zmrtvýchvstání před Božím trůnem. Nejjasnější odmítnutí představ o reinkarnaci nacházíme v listu Židům: „*Každý člověk jen jednou umírá, a potom bude soud*.“ (Žid. 9,27). Pozemská smrt a božský soud jsou jednorázovými událostmi. V soudu pak se rozhodne o tom, zda člověk zůstane v nebi nebo v pekle, zda bude

mít život věčný u Boha nebo věčné zatracení v „jezeře, kde hoří síra“ (Zjevení 20,11-15). Rozhodující v tom však není karma, vyvážení dobrých a zlých skutků, nýbrž jedině víra v Ježíše Krista: „*Jsmo totiž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona.*“ (Řím. 3,28).

Jak obrovské osvobození znamená tato skutečnost vykoupení, ukazuje zase zpráva výše zmíněné Christiane Gratenau. Potom, co zapochybovala o svých reinkarnačních představách, potkala svoji někdejší kamarádku ze třídy, která mezitím našla víru v Ježíše Krista. Ta ji pozvala na jedno křesťanské setkání. Tam prožila milost nového života. Teď píše tak: „Otázka zněla: Poznám sebe sama jako člověka, který se stal svým životem hříšníkem - tak jako všichni ostatní? Poznám sebe sama jako člověka, který nemůže z vlastní síly nic učinit? Který se nemůže zbavit své viny? Poznám sebe sama jako člověka, který potřebuje odpuštění vin, aby nebyl zlámaný, unavený a ochromený? A konečně: Poznám, že potřebuji takovou pomoc, která překračuje lidské možnosti ... protože já ze své vlastní síly nemohu se stát dobrým? ... Pochopila jsem, že na můj hřích se mohu jen tehdy opravdově a čestně podívat, když smím vědět, že existuje jeho odpuštění, odpuštění, které také skutečně uvolňuje a osvobozuje! ... Pochopila jsem konečně, co to znamená: Ježíš Kristus šel na kříž pro odpuštění našich hříchů“.

Proč můžeme věřit ve skutečnost zmrtvýchvstání? Poněvadž Ježíš Kristus, Boží Syn, již z mrtvých vstal. On „*byl vzkříšen jako prvotina z těch, kteří zesnuli*“ a byl viděn po svém vzkříšení od více než 500 lidí (1.Kor.15). Kdyby On nevstal z mrtvých, neexistoval by žádný křesťanský sbor, církve. Po jeho vzkříšení získali totiž jeho učedníci odvahu rozejít se na všechny strany (Mat. 26,31). Teprve zázrak zmrtvýchvstání a zmocnění skrze Ducha svatého o letnicích daly výzvu k celosvětové misii (Sk. ap. 2).

„Budeme vzkříšeni z mrtvých“ - tato odpověď dává naději, smysl a zodpovědnost. Naději, poněvadž budoucností věřícího je vstup do nebeské slávy. Smysl, poněvadž pozemský život má jasný cíl: Sloužit Bohu, který nás stvořil, nás miluje a chce nás vést do věčného života. Zodpovědnost, poněvadž cíl věčného života obsahuje v sobě výzvu k lásce k bližním a ku pomoci v jejich nouzi. Zde mají své místo dobré skutky - ne jako prostředek k sebevykoupení, nýbrž jako ovoce vykoupení, které Ježíš Kristus vykonal na kříži, a které jsme mohli přijmout vírou.

CO PŘIJDE PO SMRTI?

Ježíš Kristus dává jasnou odpověď: „*Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky*“. Věříš tomu? (Jan 11,25-26).

Dr. Lothar Gassmann